

Próvtøkur á Sjómansskúlanum

Hósdagin finga næmingar á Føroya Sjómansskúla handað prógv.

Skipsførarar

**Hesir Skipsførarar
fingu hósdagin prógv
á Føroya Sjómans-
skúla**

Fremst frá vinstri:
Dánjal Jákup Berg,
Hvalba
Allan Lamhauge Hammer,
Kollafirði
Pauli Gregor Hentze,
Syðrugøtu
Alfred Tórasen Jacobsen,
Eiði
Bjarni Dánjalsson
Jacobsen, Vestmanna
Jón Helmsdal Jacobsen,
Klaksvík
Tóroddur Niclasen,
Hvalba
Sigmund Anfinnson
Norðfoss, Tórshavn

Hjalti Bjørgeheim
Rasmussen, Klaksvík
Jógvan Sofus Vilhelmsen,
Klaksvík.

Á myndini vanta:
Rógvi Heinesen, Tórshavn
og
Hans Levi Øster, Tvøroyri

Hesir finga virðisløn:
Pauli Gregor Hentze fekk
ur frá A. P. Møller
Alfred Tórasen Jacobsen
fekk pennasett frá Dansk
Navigatorforening
Tóroddur Niclasen fekk
klokkusett frá
Tryggingarfelagnum
Føroyar.

Skiparar

**Hesir skiparar finga
hósdagin prógv á
Føroya Sjómansskúla**

Fremst frá vinstri:
Allan Høgni Klode
Davidsen, Sørvági
Ingi Ellingsgaard, Eiði
Rúni Hansen, Høgvík
Jan Eidesgaard Høghamar,
Eiði
Rikard Herup Johansen,
Sandavági
Jóhan Óli Müller, Kvívík
Bjarti Lind Nattestad,
Hvalba

Á myndini vanta:
Thomas Augustinussen,
Vági
Marius Joensen, Tvøroyri

Hesir finga virðisløn:
Jóhan Óli Müller fekk
pennasett frá Dansk
Navigatorforening
Jan Eidesgaard Høghamar
fekk klokku og barometur
frá Skipafelagnum Føroyar
Bjarti Lind Nattestad fekk
kikara frá J. C. Hempels
Legatfond

Heimaskiparar

**Hesir heimaskiparar
fingu hósdagin prógv
á Føroya Sjómans-
skúla**

Fremst frá vinstri:
Brian Anthoniussen,
Tórshavn
Jan Breiðaskarð, Signabø
Bárður Kjartansson
Egholm, Eiði
John Leif Suni Hammer,
Tórshavn
Jóannis Jónsson Hansen,
Sørvági
Hanus Debes Højgaard,
Tórshavn
Kjell Johansen, Strondum
Sverrir Bjørn Kjerbo,
Skopun

Janus Petersen, Húsavík
Gunleif Lyngvej Poulsen,
Sandvík
Poul Carl Sørensen,
Trongisvági

Á myndini vantar:
Martin Gøte, Norðragøtu

Hesir finga virðisløn:
Bárður Kjartansson
Eghom fekk barograf frá
Føroya Skipara- og
Navigatorfelag
Janus Petersen fekk kikara
frá Føroya Sparikassa
Kjell Johansen fekk
Alisfrøði, Fiskivinna og
Fiskivinnumál 1-3 frá
Føroya Fiskimannafelag

Når øerne bliver for små

Hvis der skal frisk
luft under vingerne,
vælger mange færøske
unge at tage på
højskole i Danmark

Af Dagmar Winther

På Egå Ungdomshøjskole
går lige nu syv færingere.

Marita, Vanja, Karina,
Birita, Durita, Elvira og
Tina kendte ikke alle
sammen hinanden i for-
vejen. Alligevel har de nog-
et tilfælles. De er alle mell-
em 16 1/2 og nitten år
gamle, og derfor har de
valgt et ophold på en af
Danmarks kun tre specielle
ungdomshøjskoler.

De fleste af pigerne har
hørt om højskolen fra venn-
er og bekendte, som har
været af sted tidligere. Og
når man er færdig med
skolen, og ikke har lyst at
begynde på gymnasiet med
det samme, så er højskole
en oplagt mulighed.

»Færøerne er meget små.
Jeg vidste bare lige med det
samme, at jeg trængte til at
komme væk. Når man er
færdig med skolen, så træn-
ger man til en pause fra det
hele,« fortæller Marita.

»Jeg ville også have
noget frisk luft, inden jeg
skulle starte på gymnasiet,«
siger Elvira. »Min grand-
kusine har gået her, og hun
sagde så meget godt. Hun
viste mig billeder her-
fra...det var bare helt sikk-
ert, at det var det, jeg
skulle.«

»Det er første gang, jeg
er af sted hjemmefra –
alene! Når man har brug for
det, så må man bare gøre
det!« fastslår Marita.

Tær sjeý føroysku genturnar, sum hava verið á ungdomsháskúlanum Egá í Árhús hetta seinasta halva árið, Marita, Vanja, Karina, Birita, Durita, Elvira og Tina. Myndamaður er Erik, sum hevur undirvíst í fotolærur

var nogen, der kunne høre
hvad vi sagde,« fortæller
Vanja.

Elvira stod foran spejlet
og øvede sig på at sige sit
navn. Karina nægtede at
tale dansk i starten. Hun fik
en af de andre til at sige
tingene for sig. Men sådan
er det ikke mere.

synes Durita.

Men det er ikke kun
andre, man lærer at kende.

»Man bliver også bedre
til at være sig selv...bare
sig selv,« fortæller Elvira.
»Det er svært nogle gange
at være sig selv på Færøer-
ne.«

Ingen hjemme

Selvom rejsen hjemmefra
har været et stort skridt, har
pigerne ikke haft hjemve.

»For et år siden var jeg på
sprogskole i Malta, og der
havde jeg bare så meget
hjemve,« fortæller Marita.
»Det er klart, at jeg var
bange for, at det skulle ske
igen. Men jeg har slet ikke
haft det!«

»Folk er meget mere
åbne her,« forklarer Durita.
»De snakker bare om alt og
alle, og man føler sig aldrig
udenfor. De står bare med
åbne arme, og så er det
nemt at være sig selv.«

»Men man får ikke alt
serveret på et fad. Det
nytter ikke, at man læser sig
inde på sit værelse og så
bare sidder der. Så får man
ikke noget ud af det,« me-
ner Marita. Så kommer hun
I tanke om noget, som de
alle synes er lidt sjovt.

»Noget utroligt ved
danskerne er, at de får
hjemve. De bor et par timer
herfra, og de længes nogen

gange sådan efter deres
familie. Hvis vi skal hjem,
skal vi med tog, flyve to
timer og betale 2000 kron-
er,« ler hun.

En oplevelse for livet

Når de kommer hjem, skal
pigerne alle begynde på
gymnasiet eller arbejde. De
er ret sikre på, at de stadig
vil holde kontakten med de
nye venner, ikke mindst
fordi de alle har mobiltele-

foner. Alligevel gruer de
lidt for afslutningen på
opholdet.

»Jeg vil gerne anbefale
denne her skole til alle, «
siger Marita med eftertryk.
Hun skal have sendt mindst
tre brochurer hjem til nogle
af sine venner, som også
overvejer et ophold. »Det
er det bedste, både menne-
skene og fagene. Man kan
ikke kede sig her, der er så
meget at lave! Det er en op-
levelse for livet, og det

kommer ikke een gang til!
Man bliver helt bange, når
man tænker på den sidste
dag...«

Det er de alle enige om.
»Vi glæder os allerede til
gammel-elev-fest,« smiler
Durita.

Dagmar Winther, sum
hevur skrivað greinina, er
dóttur háskúlaforstandaran
og gongur á journalist-
skúlanum í Árhús.

Frá foreldradegnum á skúlanum, har næmingarnir sýndu nakað av tí teir hava lært. Her verður ein sangleikur framfjurdur